

РЕШЕНИЕ

№ 949

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-6, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Радева

при участието на секретаря Габриела М. Влагова Боботилова
като разгледа докладваното от Елена Радева Търговско дело №
20211100900953 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Кумулативно съединени претенции с правно основание чл.124 ГПК,
съединени с евентуални кумулативно съединени иски по чл.74 ТЗ

В исковата си молба ищецът АС. Й. СТ., твърди, че има качество на съдружник с участие в капитала на ответника „М.П.“ ООД с 1 505 дружествени дяла, всеки от по 100 лева. Другият съдружник в ответното дружество е чуждестранно юридическо лице (ЧЮЛ) „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“, търговско дружество, регистрирано в Република Турция с идентификационен номер 167947.

Ищецът твърди, че с протокол от 09.03.2021 година общото събрание на ответника е взело следните решения: за изключване на ищеца като съдружник; за поемане на дружествените дялове на ищеца от „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“ и за изготвяне на счетоводен баланс за м.март 2021 година във връзка с уреждане на имуществените отношения между изключения съдружник и ответното дружество.

Ищецът твърди, че взетите на това общо събрание решения, посочени от него са незаконосъобразни и за това е подал искова молба, обективизираща иски по чл.74 ТЗ, по която е образувано т.д.№492/2021г., по описа на СГС, ТО, 6-15 състав, което е висящо.

Ищецът твърди, че впоследствие едноличният собственик на капитала на ответника е взел решения, които са обективизирани в съставен протокол от 12.03.2021 година, а именно: промяна на начина на управление на дружеството – управителите Б.Ю. и Й.А. занапред да управляват и представляват „М.П.“ ООД само заедно; за промяна на адреса и седалището

на управлението; вземане на решение за ангажиране на отговорността на ищеца в качеството му на управител на дружеството и за предявяване на иск по чл.145 ТЗ и приемане на нов учредителен акт.

Твърди, че по партидата на ответника не са заявени за вписване обстоятелства въз основа на взетите на 09.03.2021 година и на 12.03.2021 година решения, като твърди, че вписването на изключването му като съдружник, на основание чл.140, ал.4 ТЗ има конститутивно действие, а това означава, че изключването му като съдружник на 09.03.2021 година въз основа на решение от тази дата не е породило действие към датата на решенията от 12.03.2021 година. Това означава, че към момента на вземане на тези решения – на 12.03.2021 година – другият съдружник „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“ не е станал едноличен собственик на капитала и не е имал компетентност да вземе тези решения.

Твърди, че проведеното на 12.03.2021 година заседание от едноличния собственик е проведено от нелегитимен орган и това води до извод, че е налице пълна липса на взети решения от ОСС, за които е съставен протокол от 12.03.2021 година, респективно същите са нищожни.

При условие на евентуалност твърди, че тези решения са незаконосъобразни, поради липса на правомощие на съдружника ЧЮЛ да взема еднолично тези решения, както и поради неспазване на процедурата по свикване и провеждане на общото събрание, съгласно разпоредбите на ТЗ и дружествения договор, тъй като ищецът не е бил уведомяван за това събрание, не е получавал покана за него, а също и поради това, че на К.А. не е учредена представителна власт, тъй като липсва изрично пълномощно (чл.137, т.6 ТЗ), за да гласува на проведеното заседание от името на съдружника „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“.

Ищецът твърди, че за взетите на 12.03.2021 година е разбрал на 17.05.2021 година, от получената покана от Служба вписвания-Свиленград за наложена възбрана върху негови имоти, въз основа на обезпечителна заповед, издадена по ч.т.д.№55/2021 година по описа на ОС – Хасково. След справка по делото, на 17.05.2021 година, установил, че тази обезпечителна заповед е въз основа на допуснатото обезпечение по чл.390 ГПК, на бъдещ иск по чл.145 ТЗ, който дружеството възнамерява да предяви, като към молбата за допускане на обезпечение е представен протоколът от 12.03.2021 година.

Твърди, че претенциите му са допустими, тъй като отрицателният установителен иск не е ограничен със срок, а отменителните претенции са предявени в срока по чл.74, ал.2 ТЗ.

Обосновава допустимостта на предявените искове със съдебна практика - определение №264/11.05.2018г., постановено по ч.т.д.№829/2018г. на ВКС, ТК, второ т.о.

Моли съда, след като съобрази изложеното, да постанови решение, с което обяви нищожността на взетите на 12.03.2021 година решения от „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“, а именно: решение за промяна в начина на управление на дружеството; решение за промяна на адреса и седалището на управление на дружеството; решение за ангажиране имуществената отговорност на

ищеца като управител на ответника и за предявяване на иск по чл.145 ТЗ; решение за приемане на нов учредителен акт, а при условие на евентуалност, да постанови решение, с което отмени като противоречащи на закона и дружествения договор всички взети от „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“, решения, а именно: решение за промяна в начина на управление на дружеството; решение за промяна на адреса и седалището на управление на дружеството; решение за ангажиране имуществената отговорност на ищеца като управител на ответника и за предявяване на иск по чл.145 ТЗ; решение за приемане на нов учредителен акт.

Прави искане за спиране на това производство до решаване на спора по т.д.№492/2021 година по описа на СГС, на основание чл.229, т.4 ГПК.

В срока за отговор ответникът „М.П.“ ООД, ЕИК ****, въвежда възражения за допустимост на предявените иски, а при условие на евентуалност – моли съда да ги отхвърли като неоснователно предявени.

Прави подробно изложение по фактите, довели до вземане на решение от общото събрание на дружеството за изключване на ищеца като съдружник – решения от 09.03.2021 година.

Сочи причината за вземане на решенията на 12.03.2021 година от страна на едноличния собственик на капитала на ответника – съдружникът „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“, а именно: за осъществяване управлението на стопанската дейност на „М.П.“ ООД против интересите на дружеството, представляващо нарушение по чл.4, ал.1 от договора за управление, сключен между ищеца и ответника, изразяващо се в сключване на анекс №1 от 25.01.2017г. към договора за транспортна услуга от 15.05.2015г., сключен между „М.П.“ ООД и “С.*****” ЕООД, ЕИК ****, както и несъобщаване за сключения анекс на дружеството, общото събрание на дружеството и счетоводството, като по този начин е възпрепятствал дружеството да упражни контрол върху начина на управлението на стопанската дейност на ответника, на основание чл.3, ал.2 от договора за управление; за неизпълнение на задължението на ищеца по чл.4, ал.2 от договора за управление, да представлява дружеството пред съдебните органи на Република България, като не е предприел необходимите действия за осъществяване на адекватна съдебна защита на интересите на „М.П.“ ООД по предявения от представляваното от А.Й.а С. дружество “С.*****” ЕООД против „М.П.“ ООД за неизпълнение на задължения на „М.П.“ ООД по анекс №1 от 25.01.2017г. към договора за транспортна услуга от 15.05.2015г., сключен между „М.П.“ ООД и “С.*****” ЕООД, ЕИК ****.

Ответникът „М.П.“ ООД оспорва допустимостта на предявените от ищеца АС. Й. СТ. иски, като твърди, че взетите от общото събрание на ООД-то решения имат незабавен ефект във вътрешните отношения и вписване на промените, въз основа на решенията на общото събрание (ОСС), на основание чл.140, ал.4 ТЗ, има конститутивно действие по отношение на третите лица.

Искът по чл.74 ТЗ е на разположение само на ограничен кръг лица и това са съдружниците и акционерите в дружеството. Следователно, при изрично

очертана легитимация, активно легитимират да дири защита срещу противоуставните решения на ОС, срещу ОСС на ООД, които противоречат на дружествения акт и тези, които противоречат на императивните законови разпоредби, имат само лицата, които притежават качество на съдружник, респ. акционер, към датата на провеждане на ОС. Ето защо съдът дължи служебна проверка относно наличието на такава процесуална легитимация.

След като на 09.03.2021 година е взето решение ищецът да бъде изключен, то това решение е породило незабавно своето действие по отношение на дружеството и ищеца и от този момент последният е загубил качеството си на съдружник и в този смисъл се явява ирелевантно вписването на това обстоятелство в ТР, с оглед на гореизложеното.

Липсата на легитимация на ищеца като съдружник в ответното дружество го лишава от правната възможност да атакува законосъобразността на взетите на 12.03.2021 година решения. Ето защо конститутивният иск се явява недопустим и производството подлежи на прекратяване.

При условие на евентуалност, във връзка с оспорване основателността на този иск, ответникът твърди, че взетите на 12.03.2021 година решения са взети от легитимен орган и са в неговата компетентност – арг. от нормата на чл.147, ал.2 ТЗ. По тази причина неоснователни са твърденията на ищеца относно свикване и провеждане на събранието, на което едноличния собственик на капитала е взел процесните решения, тъй като към този момент ищецът не е имал качество на съдружник.

По отношение на твърденията, че К.А. не е имал представителна власт, учредена му от „Е.Г.У.Ш.С.В.Т.А.Ш.“, оспорва да е налице подобен факт, като представя пълномощно на това лице.

Оспорва ищецът да е научил за взетите на 12.03.2021 година на 17.05.2021 година и твърди, че това узнаване е станало по-рано, поради наличието на наложени обезпечителни запори върху вземания на ищеца по висящи изпълнителни дела – твърди, че е налице узнаване на 02.04.2021 година. Ето защо ответникът твърди неспазване на 14-дневния срок по чл.74, ал.2 ТЗ.

Моли съда да прекрати производството, а ако прецени, че исковете са допустими – да ги отхвърли като неоснователни.

В допълнителната искова молба ищецът АС. Й. СТ., поддържа заявените тези и моли съда да уважи искането по чл.229, т.4 ГПК; оспорва твърдението на ответника, че към 12.03.2021 година е изгубил качеството си на съдружник; оспорва твърдението на ответника, че за взетите на 12.04.2021 година решения е разбрал на по-ранна от посочената от него дата (17.05.2021г.). В тази връзка се позовава на подадените от ответника заявления в ТР. Твърди, че по цитираните от ответника изпълнителни дела не е уведомяван от ЧСИ за наложените обезпечителни мерки. Ето защо твърди, че претенциите по чл.74 ТЗ са подадени в преклузивния срок.

Моли съда да уважи предявените и съединени при условия на евентуалност искове кумулативно съединени искове.

В срока за допълнителен отговор на допълнителната искова молба ответникът „М.П.“ ООД, твърди, че решенията на органите на управление на търговските дружества могат да бъдат обжалвани само от лица, които са в членствена връзка с дружествата. Ищецът няма качество на съдружник към момента на вземане на решенията от 12.03.2021 година и за него не съществува право на иск да атакува тези решения по реда на чл.74 ТЗ.

Относно цитираната от ищеца практика – определение №264/11.05.2018г. по ч.т.д.№829/2018г. на ВКС, Т.К., второ т.о. – твърди, че фактическата обстановка по това дело е несъпоставима с настоящия казус, поради което съдебният акт и постановената с него практика са неприложими в настоящия случай.

Твърди, че от събраната от другия съдружник информация категорично се установява, че новоучреденото от ищеца дружество „М.Е. БГ“ ООД притежава лиценз 10670 на Общността за превоз на пътници, като явно чрез него А.С. извършва конкурентна дейност на дейността на „М.П.“ ООД, без съгласието на последното, което е грубо нарушение на неговите задължения и задълженията му по дружествения акт да не действа против интересите на дружеството- нарушение на чл.28,т.5 от дружествения договор. Твърди, че това обстоятелство се потвърждава и от факта, че „М.Е. БГ“ ООД извършва дейността си, като се представя пред клиентите като част от групата на „М.П.“ ООД, чрез използване на снимки с автобуси, брандирани с марката, ползвана от ответника.

Ето защо твърди, че са налице основания за изключването на А.С. като съдружник в ответното дружество, както и вземане на всички останали решения от ОСС, проведено на 09.03.2021 година, които са пряка и непосредствена последица от изключването на С. като съдружник.

Потвърждава правопрекратителното си възражение за неспазен срок по чл.74, ал.2 ТЗ и излага отново твърдение, че ищецът е узнал за решенията, взети от едноличния собственик на капитала на ответното дружество, не на посочената от него дата 17.05.2021 година, а на дата, по-ранна от тази. Това е така, тъй като по отношение на ищеца са наложени обезпечителни мерки по изп.д.№842/2021г. по описа на ЧСИ Р.М., за налагане на запор върху сметките му в „ОББ“ АД на 01.04.2021 година и в „ПИБ“ АД на 02.04.2021 година.

Наложен е запор върху вземанията на ищеца спрямо ответника по следните изпълнителни дела, образувани пред ЧСИ М.П., рег.№851, а именно: 20208510402669; 20218510400659; 20218510400660; 20218510400661; 20218510400662 до сума в общ размер на 946 471,44лева. Запорът е наложен на 02.04.2021г., когато запорното съобщение е получено по делото на ЧСИ М.П. и последният в изпълнение на задълженията си по чл.507 ГПК, е изпратил отговор на ЧСИ Р.М., че признава основателността на наложения запор.

В тази връзка, твърди ответникът, ищецът С. е узнал за образуваното ч.т.д.№55/2021г. по описа на ОС – Хасково, по което са издадени горепосочените обезпечителни заповеди, в доста по-ранен момент, съответно се е запознал с решенията от 12.03.2021 година по-рано от посочената от него

дата, тъй като тези решения са приложени към датата на образуване на обезпечителното производство.

Обстоятелството, че А.С. се е укривал и не е получил документите по изп.д.№842/2021г. по описа на ЧСИ Р.М. лично от призовкаря, което е наложило залепване на уведомление на 12.05.2021 година, не означава, че в действителност С. не е узнал за наложените обезпечителни мерки по цитираното дело по описа на ОС – Хасково в един по-ранен етап. Запорите на банковите му сметки и на негови вземания са наложени преди повече от месец преди залепване на уведомлението, а ищецът е твърди активен взыскател, че да не узнае за наложените мерки.

Възразява отново това дело да бъде спряно на основание чл.229, т.4 ГПК до приключване на процеса по т.д.№492/2021г. по описа на СГС, защото липсва отношение на преюдициалност между двете дела.

Моли съда да прекрати производството, а в условие на евентуалност да отхвърли предявените иски и присъди на ответника разноските по делото.

Страните са направили своите доказателствени искания.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупността им, намери за установено следното:

По установителните претенции по чл.124 ГПК.

Съдът, след извършена служебна справка по партидата на ответника „М.П.“ ООД, ЕИК ****, констатира, че като съдружници в това дружество, въз основа на вписване под № 20170516121038, са вписани ищецът АС. Й. СТ., с размер на дялово участие в капитала на ответника от 150 500лв. и ЧЮЛ „Е.Г.У.Т.С.В.Т.А.Ш.“, с идентификационен номер 16747, Република Турция, с размер на дялово участие от капитала на ответника от 601 600лв.

По делото не е налице спор относно това, че на 09.03.2021 година е проведено общо събрание на съдружниците на ответника (ОСС), на което са взети решения за: изключване на ищеца като съдружник; за поемане на притежаваните от него дружествени дялове от другия съдружник; за изготвяне на счетоводен баланс към края на месеца (март 2021г.) за уреждане на имуществените отношения с изключения съдружник. Настъпилите промени в обстоятелствата, които подлежат на вписване въз основа на тези решения не са вписани по партидата на ответника, макар и заявени със заявление образец А4 с вх.№ 20210830154352, тъй като е постановено определение по ч.т.д.№ 1792/2021г., по описа на СГС, ТО, 6-19 състав, с което съдът, разглеждащ това дело е приел, че е налице предпоставката по чл.536, ал.1, т.1 ГПК вр. с чл.19, ал.6 ЗТР за спиране на охранителното производство, поради висящи иски производства по т.д.№492/2021 г. и настоящето исково производство.

По делото не е налице спор относно това, че на 12.03.2021 година са взети решения от заявлия се като едноличен собственик на капитала на ответника ЧЮЛ „Е.Г.У.Т.С.В.Т.А.Ш.“, с идентификационен номер 16747, Република Турция, чрез пълномощник К.А., а именно: за промяна на начина на управление и представителство на ответното дружество, като

управителите на същото да го представляват само заедно; за промяна на адреса на управление на дружеството и за ангажиране отговорността на бившия управител на дружеството и настоящ ищец АС. Й. СТ. за обезщетяване на ответника за причинените му от управителя вреди, по реда на чл.145 ТЗ, които са обосновани и посочени като фактически състави в протокола от заседанието. На това заседание е приет и нов учредителен акт на дружеството.

Във връзка с проведеното на 12.03.2021г. заседание и фактът, че като представляващ ЧЮЛ „Е.Г.У.Т.С.В.Т.А.Ш.“, с идентификационен номер 16747, е действал К.А., гражданин на Република Турция, роден на 20.09.1995г., в качество на пълномощник на дружеството, по делото е представено пълномощно сериен №05849 от 11.03.2021г., издадено от Х.Й., гражданин на Република Турция с персонален номер на паспорта A14V12379, валиден до 22.10.2028г. в качеството му на едноличен собственик на капитала на „Е.Г.У.Т.С.В.Т.А.Ш.“, с идентификационен номер 16747, с което е дадена представителна власт на К.А. да представлява дружеството и гласува както намери за добре в заседанието на едноличния собственик на капитала на „М.П.“ ЕООД, ЕИК ****, което ще се проведе при посочения в пълномощното дневен ред, а именно: промяна на начина на управление на „М.П.“ ЕООД, ЕИК ****, съобразно разпоредбата на чл.34, т.6 от дружествения договор; промяна на адрес на управление на дружеството – гр.София, ул.“****“; вземане на решение за ангажиране на отговорността на бившия управител на „М.П.“ ЕООД, ЕИК ****, АС. Й. СТ., съгласно чл.137, т.8 ТЗ и за предявяване на иск от „М.П.“ ЕООД, ЕИК **** срещу него за обезщетяване на причинените от С. вреди на дружеството, съгласно чл.145 ТЗ; приемане на нов учредителен акт. Съгласно това пълномощно упълномощителят е дал право на пълномощника да гласува както намери за добре по точките от дневния ред.

Представеното пълномощно удостоверява това, че нотариусът, на основание чл.90 от Закона за нотариусите на Република Турция, свидетелствува, че подписът на пълномощното е положен пред него и принадлежи на Х.Й., роден на 14.06.1987 година, в качеството му на управител на „Е.Г.У.Т.С.В.Т.А.Ш.“. Пълномощното е с дата 11.3.2021г. и в него е удостоверено от нотариуса, че Х.Й. е едноличен управител на дружеството със срок от една година, считано от 03.12.2020г., което обстоятелство е проверено от нотариуса, чрез направена справка. Пълномощното носи апостил, поради което не съществува необходимост от допълнителна форма на легализация на този документ в държавите, които са страни по Хагската конвенция от 1061 година.

Протоколът от проведеното заседание на 12.03.2021година има изискуемата от нормата на чл.137, ал.4 ТЗ форма- писмена с нотариална заверка на съдържание и подписи, извършена едновременно на 12.03.2021 година под рег.№№1105 и 1106 от посочената дата, от нотариус А.И., рег. №424 на НК.

По делото ответникът е представил документи, свързани със свикване и

провеждане на ОСС на ответника, проведено на 09.03.2021 година (предупреждение за изключване на съдружника А.С., връчване на предупреждението и поканата за ОСС на 09.03.2021 година, протокол от ОСС от 09.03.2021 година), които се явяват неотнормими към настоящия спор, поради което съдът не следва да ги обсъжда, още повече, че законосъобразността на взетите решения от органа на дружеството е предмет на проверка по т.д.№492/2021г. по описа на СГС, ТО, 6-15 състав, по което дело не е налице постановено решение.

Единственото относимо към спора доказателство е протоколът от ОСС от 09.03.2021 година, тъй като на него е взето решение за прекратяване на членственото правоотношение между дружеството и съдружника А.С., поради изключване на този съдружник, а това обстоятелство има значение касателно въпроса какъв е персоналният субстрат на дружеството, а оттам и в чии правомощия са въпросите, по които са взети решения на проведеното заседание на 12.03.2021 година.

Настъпилите промени в обстоятелствата касателно представителството на дружеството – ответник и адрес на управление на същото не са вписани в ТР по партидата на ответника, което обуславя възможността те да бъдат атакувани чрез иск по чл.124 ГПК, а не чрез специалния иск по чл.29 ЗТРРЮЛНЦ, който е предвиден като форма на защита при пороци на вписването.

По делото не е налице спор, че между страните е висящ исков процес по искова молба с вх.№308054/19.04.2021г., подадена от ответника и насочена срещу ищеца, по която е образувано т.д.№ 693/2021г. по описа на СГС, ТО, което е спряно до приключване на настоящия процес(факт, установено служебно от съда). Осъдителната претенция е за обезщетение, което дружеството дири от ищеца за имуществени вреди, причинени от нег, в качеството му на управител.

По отменителните искове по чл.74 ТЗ.

По делото за установяване от ищеца на спазването на преклузивния срок по чл.74, ал.2 ТЗ са представени следните документи: молба по чл.390 ГПК, подадена от ответното дружество пред ОС – Хасково, въз основа на която е образувано ч.гр.д.№55/2021г., на 22.03.2021г. по което е налице произнасяне от съда с определение от 29.03.2021г., с което е наложена възбрана върху имоти на настоящия ищец С., находящи се в гр.Свиленград за обезпечение на бъдещ иск по чл.145 ТЗ; уведомително писмо от Агенцията по вписванията до ищеца относно вписана възбрана на 01.04.2021г., въз основа на обезпечителна заповед върху имоти, находящи се в гр.Свиленград, връчено на ищеца на 17.05.2021г.

Съдът служебно е изискал от ОС – Хасково заверен препис от картоната на преждецитираното дело, от който се установява, че адв. Т. (която представлява ищеца и в настоящия процес) на 17.05.2021 година е получила достъп до делото.

По делото ответникът е представил заверени преписи от обезпечителна заповед, издадена по ч.гр.д.№55/2021г. по описа на ОС – Хасково за наложени

обезпечителни мерки на настоящия ищец – запори върху вземания спрямо трети лица (банки) и върху вземания на настоящия ищец по следните изпълнителни дела, а именно: №20208510402669, № 20218510400659, № 20218510400660, № 20218510400661 и № 20218510400662 до размер на бъдещия иск от 946 471,44лв. Представени са доказателства за наложен обезпечителен заповед от ЧСИ Р.М. по изп.д.№ 20217900400842 въз основа на тази обезпечителна заповед, чрез налагане на обезпечителен заповед върху вземания на настоящия ищец А.С. по изп.дела, както следва: №20208510402669, № 20218510400659, № 20218510400660 и № 20218510400662 по описа на ЧСИ М.П., до размер на бъдещия иск от 946 471,44лв, като съобщението на ЧСИ М. е от 01.04.2021г.

Във връзка с узнаване за наложените запори от страна А.С. ответникът е представил удостоверение (заверен препис), издадено от ЧСИ Р.М. по изп.д. № 20217900400842 от 28.06.2021г., с което удостоверява, че съобщенията до длъжника С. са връчени чрез залепване на уведомление на 12.05.2021година. Представени са заверени преписи от изпратените от ЧСИ М. заповорни съобщения за наложения обезпечителен заповед до банките „ОББ“ АД и „ПИБ“ АД, които са получени от тях на 02.04.2021г. и на 07.04.2021 година.

Останалите документи се явяват неотнормими към спора.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните изводи от правно естество:

По установителните претенции по чл.124 ГПК.

Твърдението на ищеца в исковата молба касателно тези главни претенции е, че взетите от ЧЮЛ в качеството му на едноличен собственик на капитала решения, обективирани в протокол от 12.03.2021година са невзети решения и решения нищожни.

По своята същност твърдението за невзети решения и нищожни решения са хипотези на нищожни решения, съгласно постановките на т.І от ТР№1/2002г. на ОСГК на ВКС, с което ВКС приема, че освен изрично посочените в ТЗ като нищожни решения (хипотезите по чл.75, ал.2 ТЗ; недействителните решения по чл.197, ал.3, пр.2 ТЗ и чл.216 ТЗ), нищожни са и невзетите, липсващи решения, които са отразени като съществуващи в протокола от общото събрание (ОС) или в протоколната книга на дружеството, а също така и тези, които са вписани в търговския регистър. Третата хипотеза на нищожно решение е налице тогава, когато решението е взето извън пределите на компетентността на съответния орган на търговското дружество.

С ТР№1/2002 година е прието, че членът на дружеството или друго заинтересовано лице, може да защити правата си или с иск по чл.97, ал.1 или 3 ГПК(отм.), сега чл.124 ГПК или със специалния иск по чл.29 ЗТРРЮЛНЦ от сега действащата нормативна база, ако решението е вписано в търговския регистър, като и в двата случая, за да е допустима тази искова защита следва да е налице интерес от предявяване на претенциите.

Както последователно и неотклонно се приема в съдебната практика правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за съществуване на

правото на иск, за която съдът следи служебно. Определящи за наличие на правен интерес са твърденията на ищеца, с които обосновава необходимост от дирената съдебна защита с установителните искове, но самото отсъствие на такива твърдения задължава съда да изследва служебно наличието на правен интерес. При тази служебна проверка съдът се ръководи от това дали и до каква степен положителното за ищеца развитие на производството и произнасяне по неговите претенции (да прогласи за нищожни решенията от 12.03.2021 година) ще повлияе благоприятно върху неговата правна сфера и ще доведе до настъпване на целения от страната правен резултат. Дължимата от съда преценка е винаги конкретна, с оглед развилите са фактически отношения между страните и целта на производството.

В настоящия случай ищецът обоснова интерес от предявяване на установителните искове с оглед на това, че са предявени от него отменителни искове по чл.74 ТЗ, с които се атакува законосъобразността на взетите от ОСС на ответника решения на 09.03.2021 година, по които е образувано т.д. №492/2021г. по описа на СГС, ТО, 6-15 състав и в случай, че тези решения бъдат отменени, то това обстоятелства би се отразила на валидността/ законосъобразността на решенията, взети на 12.03.2021 година, поради което е поискал и спиране на настоящето производство, до приключване на т.д. №492/2021г., за да не обезсмисли защитата на съдружника срещу изключването въз основа на решения от 09.03.2021г.

По отношение на това дали е налице правен интерес у настоящия ищец да иска прогласяване на нищожността на всички решенията от 12.03.2021 година, обективирани в протокол от тази дата, настоящият състав на съда приема, че такъв е налице налице, предвид обстоятелството, че към датата на завеждане на настоящето дело пред СГС, ТО, 6-15 състав е висящо производството по т.д. №429/2021г. за отмяна на решения на ОСС на ответника, взети на 09.03.2021 година за изключването на ищеца като съдружник и други, които засягат правната му сфера, като този интерес е явен най-вече касателно решението за дирене на имуществена отговорност на ищеца на основание чл.145 ТЗ и индиректен, непряк по отношение на другите решения, тъй като те касаят дружествените дела, в които ищецът като съдружник има право да участва (опред. №436/02.07.2018г. по т.д. №594/2018г. на ТК, второ т.о. на ВКС).

Следователно по отношение на настоящия ищец се идентифицира правен интерес от това да иска от съда да прогласи решенията от 12.03.2021 година за нищожни, тъй като евентуалното уважаване на иска би повлияло благоприятно върху неговата правна сфера, защото би довело до липса на предпоставка, свързана с допустимостта на осъдителната претенция по чл.145 ТЗ, а при уважаване на другите претенции - възможност да участва в делата на дружеството, при отмяна на неговото изключване.

Ето защо съдът приема, че исковете по чл.124 ГПК за процесуално допустими.

По основателността им.

Тезата на ищеца, че тези решения са липсващи (невзети), респективно

нищожни.

Както е посочено по-горе, съгласно ТР№1/2002г. хипотези на нищожно решение е липсващо решение или решение, което е взето от орган извън неговата компетентност.

Въз основа на взетото на 09.03.2021 година решение за изключване на настоящия ищец като съдружник е извършена промяна касателно това кои лица са в членствено правоотношение с ответното дружество. Това решение е обект на преценка за законосъобразност, която следва да извърши съдът, разглеждащ спора по т.д.№492/2021г. по описа на СГС, ТО, 6-6 състав. Този факт обаче не влияе върху действието на решението във вътрешните отношения в дружеството.

Съгласно установената практика по приложението на чл.140, ал.4 ТЗ, (каквото аргумент се съдържа в исковата молба, за да се обоснове твърдението, че ищецът има качество на съдружник), решенията на ОСС, касаещи капитала и персоналният състав на съдружниците, избор и освобождаване на управител, във вътрешните отношения между съдружниците и ООД-то пораждат незабавно действие (решения: № 690 от 03. 12.2008 г., по т.д.№ 349/2008 г. на II т.о.; № 135 от 09.11.2009 г., по т. д. № 184/ 2009 г. на I т.о., № 39 от 15.04.2011г., по т.д.№ 526/2001г. на I т.о.; № 90 от 11.09.2009 ., по т.д.№ 439/2008 г. на II т.о., № 100 от 04.06.2010 г., по т.д. № 799/2009 г.), която практика се споделя изцяло от настоящия състав на съда, която е в горепосочения смисъл. Ето защо, считано от 09.03.2021 година ищецът е загубил качество на съдружник, поради изключването му като такъв и към 12.03.2021 година той не е имал това качество. След като не е имал това качество няма как да участва в заседанието на 12.03.2021 година и чрез волеизявата си да участва във формиране на решението, взето от компетентния орган на дружеството, който към този момент е другият съдружник, явяващ се, макар и невписан, едноличен собственик на капитала. Ето защо решенията от 12.03.2021 година са взети от лице, което разполага с компетентност да вземе такива решения по аргумент от нормата на чл.147, ал.2 ТЗ вр. с чл.137 от същия закон.

Поради това настоящият състав на съда не споделя тезата на ищеца, че тези решения са взети от лице, което не разполага с компетентността за това, поради което са нищожни.

По отношение на това дали решенията са невзети, но са отразени в протокола като взети и поради това съществуващи.

Конкретните хипотези на липсващо решение като основание за нищожност са: когато въобще не е проведено общо събрание на търговското дружество или когато такова е било проведено, но въпросът не е бил предмет на обсъждане и взето решение на това събрание. Обстоятелството дали едно събрание е проведено и дали на проведено събрание е прието конкретно решение или то само е отразено в протокола, е въпрос на преценка на конкретните факти и събраните за тях доказателства. Доказателствената тежест за установяване на тези конкретни обстоятелства е върху ищеца.

В настоящия случай за проведеното заседание на 12.03.2021 година и

взетите на него решения от пълномощника на ЧЮЛ е съставен писмен документ, чието съдържание и подпис са нотариално удостоверени според изискванията на нормата на чл.137, ал.4 ТЗ.

Доколкото в ТЗ не са предвидени специални правила относно нотариалните удостоверения, то приложение намират разпоредбите на ГПК, а именно особените правила за нотариално удостоверение на подпис и съдържание на документ, като начинът по който нотариусът извършва удостоверянето на съдържание и подпис на документ се регламентира от разпоредбата на чл.590, ал.4 ГПК с препращане към разпоредбата на чл.589, ал.2 ГПК, като чрез тези нотариални удостоверения се доказва съдържанието на документа, неговата идентичност с екземпляра, който се подрежда с специалната книга и че документът е подписан от лицето, чието изявление е обективизирано.

В настоящия случай ищецът не уточнява коя от конкретните проявни форми са липсващо решение е налице – дали защото събранието не е проведено или защото в протокола се съдържат решения, които не са били предмет на обсъждане и въобще не са взети. Следва да бъде отбелязан фактът, че ищецът не е оспорил истинността на протокола от заседанието, което е проведено на 12.03.2021 година, а именно това е начинът да се оспори съществуване на взетите решения – чрез оспорване на материализиращите обстоятелствата документи, тъй като твърдението за наличие на несъществуващи/невзети решения не съставлява установяване/доказване на отрицателен факт, а се провежда чрез оспорване на документа, обективизиращ решенията на съответния орган и се провежда по реда на ГПК, чрез допустимите доказателствени средства, съобразно конкретиката на оспорването. Ищецът просто твърди, че решенията са невзети.

Ето защо, поради непровеждане на пълно и главно доказване на твърдението от страна на ищеца, че тези решения са липсващи/ невзети и тази претенция се явява неоснователна. Поради това главните искове следва да бъдат отхвърлени.

Изводът на съда за неоснователност на главните установителни искове по чл.124 ГПК се явява процесуалното условие за разглеждане на евентуалните кумулативно съединени искове по чл.74 ТЗ.

По допустимостта на отменителните претенции.

Съдът приема, че възражението на ответника за недопустимост на исковите по чл.74, ал.2 ТЗ се явява основателно и това е така, тъй като липсва една от процесуалните предпоставки за тяхното предявяване – наличие на качество на съдружник на настоящия ищец към датата на провеждане на заседанието на 12.03.2021 година.

Съгласно т.V от ТР №1/2002г. на ОСГК на ВКС решенията на органите на дружеството подлежат на атакуване само от лице, които има качество на съдружник/ акционер в ответното дружество към датата на вземане на тези решения. Последователно в съдебната практика се приема, че липсата на това качество води до недопустимост на процеса, поради липса на активна процесуална легитимация на лицето, което е инициирало исковото

производство с искове по чл.74 ТЗ (напр. решение №128/19.11.2009г. по т.д. №269/2009г. на ВКС, I т.о). Тъй като по делото не е налице спор, че ищецът е изключен с решение на ОСС от 09.03.2021 година, което предхожда събранието от 12.03.2021 година и като се вземе предвид прецедентираната практика на ВКС, че действието на това решение има незабавно действие по отношение на съдружниците и самото дружество, което не е в зависимост от вписването по чл.140, ал.4 ТЗ, се налага изводът, че независимо от обстоятелството, че решението на ОСС от 09.03.2021 година не е вписано по партидата на дружеството в ТР, към 12.03.2021 година ищецът не имал качество на съдружник към тази дата и поради това не е активно легитимиран да иска отмяна на взетите на 12.03.2021 година решения, на основание чл.74 ТЗ.

Ето защо съдът намира, че тези претенции следва да се оставят без разглеждане.

По разноските.

С оглед извода на съда, че предявените главни искове са неоснователни, а евентуалните недопустими, то разноските следва да бъдат определени на база нормата на чл.78, ал.3 и 4 ГПК за ответника, но тъй като по делото не са представени доказателства за извършени разноски от тази страна, то съдът не следва да и присъжда такива.

Водим от изложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените на основание чл.124 ГПК искове от АС. Й. СТ., ЕГН *****, с адрес гр.София, ул.“****”, срещу „М.П.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Сердика“, ул.“****”, за прогласяване като нищожни на решения, взети на 12.03.2021 година, обективирани в протокол от същата дата с нотариална заверка на подпис и съдържание, извършена едновременно на 12.03.2021 година под рег. №№1105 и 1106 от нотариус А.И., рег.№424 на НК, а именно: 1/ Промеия начина на управление на „М.П.“ ООД, ЕИК **** по следния начин: управителите Б.Ю. и Й.А. занаяпред да управляват и представляват дружеството само заедно; 2/. Промеия адреса на управление на „М.П.“ ООД, ЕИК **** от гр.София, ул.“****”, на гр.София, район „Възраждане“, бул.****, офис А15-Б9 ; 3/. Вземане на решение за ангажиране на отговорността на бившия управител на „М.П.“ ООД, ЕИК **** АС. Й. СТ. съгласно чл.137, т.8 ТЗ и за предявяване на иск от „М.П.“ ООД, ЕИК **** срещу А.С. за обезщетение на причинените вреди на дружеството съгласно чл.145 ТЗ, по посочените в решението основания и 4/. Приемане на нов учредителен акт на „М.П.“ ООД, ЕИК ****, който да отразява взетите решения от проведеното общо събрание и заседание на едноличния собственик на капитала, поради НЕОСНОВАТЕЛНОСТТА им.

ПРЕКРАТЯВА производството по т.д.№953/2021г. по описа на СГС, ТО, 6-6 състав, в частта касаеща предявените от АС. Й. СТ., ЕГН *****,

с адрес гр.София, ул.“****”, срещу „М.П.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Сердика“, ул.“****”, искиве по чл.74 ТЗ за отмяна на решенията, взети на 12.03.2021 година и посочени по-горе, поради НЕДОПУСТИМОСТ на претенциите.

Прекратителният акт на съда, който има характер на определение, подлежи на обжалване пред САС в едноседмичен срок от връчването му на страните, с частна жалба, а в останалата част решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____